

našel potrebno: vse to je šlo oni dan od ust do ust, zakaj pomenka ni bilo nikjer drugega kakor samo o potresu.

Novi in zanimivi prizori so se pa začeli zvečer: nihče ni hotel spati pod streho v hiši, vse je leglo pod milo nebo. Vozniki so vozili postelje, nosači so nosili, tretji razgrinjali in postiljali po golih tleh po njivah ali travnikih: tako se je zdelo, da so hiše zastrupljene in da se jih ogiblje, kar se le more. In noč je bila tako mrzla, da je bilo drugi dan slane, kakor bi bil zapadel sneg. Koliko ljudij je obolelo! Hripavo pa je bilo vse vprek.

To bivanje pod milim nebom se je priljubilo Ljubljancanom tako, da so jednako ravnali tudi naslednje dni, četudi ni bilo več nevarnosti. Ker je bilo mnogo cerkev poškodovanih, kakor sv. Jakopa, frančiškanska, trnovska, — zato so se opravljale sv. maše pod milim nebom, kakor v ponedeljek tako še naslednje dni. Tudi popoldanska služba božja se je obhajala pod nebom, kar je bilo zares veličastno in ganljivo.

Ko so minuli prazniki, jeli so ljudje natančneje ogledovati škodo. Komisije so jele hoditi od hiše do hiše, delavci pa so imeli obilo dela. Tu treba popraviti streho, tam odstraniti koso ve dimnikove, drugodi podpirati omajane stene. Na trgih se gradé lesene kolibe, stavijo se šotori in delé jedi. Po ulicah pa pohaja obilna množica ljudij raznega posla in oblačila, da je domačinu čudno pri srcu. Ljubljana je kakor izpremenjena. Največ hiš je zunaj in znotraj podprtih, nekatere ulice so zaprte in zastražene, ker preti ta in oni dimnik, da se podrè, ali

stena, da razpade. Mnogo družin ne more bivati v navadnem stanovanju, zato so zapustili Ljubljano, druge bivajo v železničnih vozovih, nekatere celó — kakor nekdanj Dijogen — v sodih, vsaj po noči spé v takih vsestransko utrjenih bivališčih. Zéljarji v Trnovem in Krakovem vidijo sedaj, kako porabni so njihovi sodi in čebri. Izprva so nekateri bivali na vozovih za drago plačilo, kar ni v čast ljubljanskim prevoznikom, drugi po hlevih, kolnicah; izkratka: čimbolj malovredna in zavržena je bila kaka luknja, tem več časti in vrednosti je imela v teh dnevih. Marsikak razvajenec se je učil, kako se počiva na slami, in se prepričal, da more Bog postaviti berača in bogatina na isto stopinjo. Celó našim kmečkim ljudém so prišle solze v oči, ko so videli razne gosposke družine potikajoče se tukaj in tamkaj. Prav ta stran je bila najžalostnejša ob potresu.

Vesela stran pa je bila in je, da razni dobrodelni zavodi, razna mesta in družbe hité pomagat ponesrečeni Ljubljani. Od vlade do borne družine, od bogate kranjske hranilnice do skromnega društva — vse sklepa, kako bi se pomaglo Ljubljani. Seveda — pomagalo se bo le malo, ker škoda je velikanska. A da bi se vsaj v tem malem obsegu ravnalo previdno! Med mesti se odlikuje najbolj Dunaj, ki kaže na razne načine, da je vendar-le naša prestolnica, središče cesarstva, dom usmiljenih, krščanskih in avstrijskih src. Da je pa naš presvetli cesar med podporniki prvi, to mu daje vnovič čast in pridobiva našo ljubezen njemu — dobremu očetu. (Konec.)

Književnost.

Slovenska književnost.

Knjižnica za mladino. 1., 2., 3. snopič. Zopet novo podjetje, katero zalaga „Goriška Tiskarna“; ustanovila je je „Zaveza slov. učit. društev“. Izhaja zadnji dan vsakega meseca v trdo vezanih snopičih. Cena naročnikom za 12 snop. 1 gld. 80 kr., posamezni snopiči po 20 kr. Bridka je tožba v prilogi k 2. snop., da s 1. sn. ni bilo sreče pri naročnikih. — Prvi snopič prinaša povest „Dva brata“, na podlagi ital. izvirnika spisal Dušan Mladinski, nagradil prof. A. Bezenšek. Kaže dva čisto različna značaja, ki sta odločilna za življenje dveh bratov. Ptujta tla se ji po vsebini poznajo preveč. Namesto dolgega: „dovoliti ti pa hočem“ naj bi se reklo: „dovolim ti pa“ (str. 45). Izrazi: „malodobnik“, „hudobnik“, „nekaternik“, „nehvaležnik“ ne delajo pisave poljudne, četudi nekaj let sem „nekaterniki“ s takimi oblikami jako tiščé na dan, pa so le „nekaterniki“.

Janezov zapeljivec postane nekako prehitro „čarodejec“. Samogovor na str. 62 in 63 dolgočasi. Iz drugega spisa: „Milosrčna Zorana“, nemški spisal Frisch, poslov. Janko Leban, lepo odseva milo- in dobrosrčnost. Nepotrebno je, da se je „kolovoz“ potegnil v „kolovoznik“ (str. 98). — Drugi snopič obsega daljšo povest: „Veselje in žalost“, po nemškem izvirniku Fr. Frisch-a prosto poslov. J. Leban. Umevali jo bodo lože dečki iz boljših stanov. Četudi je vrlo zapletena in dobro razvozlana, vendar bi trebalo kazati mladini še, naj svoje nade na uspešno delo stavi vedno v božjo pomoč. Na str. 29 naj bi se učitelj lepo „zahvalil“, ne pa rekel: „Dovolite, da vas tudi jaz kar najiskrenejše zahvaljujem za to.“ Na str. 68 je miza obložena „dobrih jedij in izborne pijače“, na str. 90 pa je bil Gornik v „srajčnih rokavih“ = Hemdärmel; mi bi rekli, da je bil „golorok“. V teh dveh snopičih je marsikaka beseda stolmačena pod črto, nekatere n. pr. „nedostajati“

še po večkrat; nekaj je vmes nepotrebnih opomb, katere so prevzele prostor pojasnila bolj potrebnim. — V tretjem snopiču se je oglasil pesnik Anton Funtek. V prvem oddelku je „50 basnij za otroke“ poslovenil po W. Hey-u, v drugem je zložil „Iz mladih dnij“ nekaj mičnih pesmic. Pesniška oblika za basni je v Slovencih skoraj do cela nova. Nauk, ki je posneti iz 40. basni, kaže se navadno v znani basni o raku, ki je učil mlade hoditi. Drugi oddelek v tem snopiču se nam v vsakem oziru vidi boljši.

Val. Bernik.

Zabavna knjižnica za slovensko mladino.
Urejuje in izdaje Anton Kosi, učitelj v Središči. IV. zvezek. V Ljubljani, 1895. Samožaložba. Natisnila Katol. Tiskarna. 8°. Str. 48. Cena 15 kr. — Posebnega nimamo nič povedati o tem zvezku, razven, da so sestavki njegovi večinoma izvirni, prejšnjih zvezkov pa so bili nabrani. Gledé na stvar, obliko in jezik smo dovolj povedali že pri prejšnjih zvezkih.

Kakor se kaže, ima „Zab. knjižn.“ dovolj prijateljev, katere ji iz srca privoščimo.

Razne stvari.

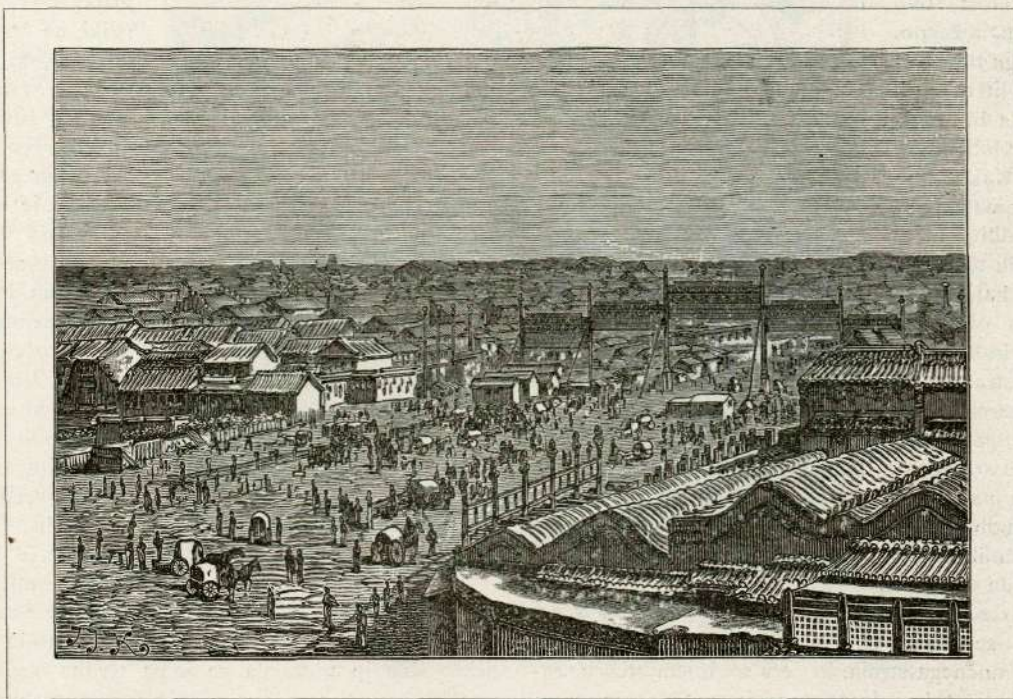
Naše slike.

(Dalje.)

Največje stavbe na svetu, med seboj primerjene. Na Angleškem imajo znamenit most čez reko Tay. Znan je prav postal šele l. 1879., ko

je del mostú med groznim viharjem z natlačenim vlakom izginil v valovih. Niti eden človek se ni rešil! L. 1882.—1887. pa so ga zopet popravili.

Prav ob istem času so pričeli graditi na Škotskem nov most. Britski otoki sicer nimajo širokih in globokih rek, zato pa jih je Bog obdaril s tako

Tokio, glavno mesto japonsko.

imenovanimi „fjordi“, to so bolj ali manj široke morske zarezne, ki se razprostirajo daleč v notranjo deželo in zadržujejo promet.

Taka zarezna ali fjord je tudi na Škotskem pri Edinburgu. Vleče se 80 km daleč, in vlakom je bilo treba voziti ob njegovem bregu do konca, potem pa zopet po drugi strani. Od Edinburga do Kirchaldi je potreboval 160 km, kdor je hotel

priiti po suhem tje, dasi sta ta dva kraja v ravni meri komaj 8—9 km vsaksebi.

Zato so zgradili most, dolg 2408 m. Svet pod vodo jim je dopuščal postaviti tri temelje, od katerih ima vsak štiri velikanske podzide. Na vsakem teh podnožij se dviga orjaški sreber 100 m visoko, tako, da jih je na vseh treh temeljih dvanajst, ki so glavna opora celega mostu. Stežaj, t. j. prostor